

жже, жжика; писати-пишж; мзислити-промышленнѣ;
отыць-отче, отьчина).

Законите за благозвучието на старобългарскиятъ езикъ сж изискваде, щото множество думи да са подвъргаватъ на различни измѣненія, или нѣкои гласни букви да преминуватъ една въ друга (напр. сжжагати и сжжигати, керига и вероуга, римьскъ и роумьскъ, кестзидьнъ и кестоудьнъ, сзирокъ и соурокъ, родити и радити, обиктѣль и обиталь, заматорѣти и замегерети (*остарѣти*), слоути и слзшати).

При такавъ преходъ отъ една гласна въ друга въ старобългарскиятъ езикъ, както и въ новобългарскиятъ, играятъ най-важните роли *усилението* или *повдиганието* на гласната, което са извършва съ два способа: 1) глухите гласни са мѣняватъ на открити, а кратките на дълги: а) глухите ж и њ са усилятъ въ открити о, зи оу и и (жвнѣти-жвонъ, пьнж-опона, жзвати-жзвж, кздѣти-коудити, сзхнж-ти-соушити, жьдати-ожидати, мьнѣти-помина-ти); б) отъ откритите гласни е са уси-ва въ о, о въ а, ѣ въ ѣ и въ ѣ, а въ ж (напр. вѣдж-кодити, текж-точити, несж-но-сити, гвождь-пригваждати, родити-раждати, творити-тварь, двигати-двѣзати, висить-вѣсить, ма-ти-мжка). 2) Притуря са гласната а или о предъ гласните и, оу и (зи) и предъ сж-гласните л и р, но послѣдните са уси-лятъ така сжщо и съ е и и; слоути-слава, слово (сл-а-оу-а, сло-оу-о: тука гласната оу, като най-ближна до сжгласната в, по законътъ на благозвучието, са преобразява на в, както и въ